

***Duceți pînă la capăt
Mîntuirea voastră***

- fragmente -

J. N. D.

E lucru însemnat ca niciodată să nu luăm un simplu text al Scripturii ca o doctrină. Văd pe unii oameni plini de teamă cu privire la unele texte și învățături, și îmi dau seama totuși că acele învățături nu se potivesc cu poziția lor.

Si deseori este vorba de lucruri care nu ne privesc direct pe noi.

Cu frică și cutremur

- Filipeni 2.12,13 -

Pavel știa că într-o zi va fi împreună cu Stăpânul său și asemenea Lui. De aceea, pînă ce va ajunge acolo, el știa că nimic altceva nu l-ar putea satisface pe deplin decît Hristos și, mînat de afecțiuni cerești, el alerga mai departe spre acel moment binecuvîntat.

Prin har, orice creștin este așezat pe același drum. La punctul de plecare, el este împăcat cu Dumnezeu; și această împăcare a devenit punctul de plecare pentru toate celelalte binecuvîntări. Domnul l-a chemat cu o chemare cerească și a pus în inima lui afecțiuni spirituale. Harul a format o legătură strînsă între creștinul care este pe pămînt și Isus care este sus. Dar dacă această legătură binecuvîntată nu este susținută, afecțiunile cerești în inima copilului lui Dumnezeu pot ajunge adormite și reci. Siguranța mintuirii poate să rămînă, totuși ca ceva izolat; afecțiunile duhovnicești însă sînt pierdute .

"Duceți pînă la capăt (lucrați) mîntuirea voastră cu frică și cutremur". Întîmpinăm greutăți pe cale, deși sîntem siguri că vom ajunge la capăt. Deși alergarea nu este pricina pentru care sîntem acceptați, totuși ea nu este din această pricină un lucru neînsemnat. Ce privilegiu și ce onoare să fii un instrument al lui Dumnezeu în lupta cu Satan! Si ce răspundere, de asemenea! Nimeni nu poate sta în picioare în această luptă, dacă este nepăsător, dacă lucrează într-un spirit nepotrivit, dacă cedează firii pămîntești.

Deseori aceste cuvinte "cu frică și cutremur" sînt folosite ca să arunce o îndoială asupra relațiilor noastre cu Dumnezeu. Totuși nu în privința aceasta avem să ne temem. Sîntem în mijlocul ispitelor, toate din jurul nostru, puterea lui Satan, căutînd să ne împrăștie gîndurile și să ne abată inimile de la Hristos. Si apostolul subliniază acest lucru, că acum, cînd el nu mai era prezent, ei singuri să aibă grijă. El lucrase pentru ei cînd a fost cu ei, el dăduse piept cu vrăjmașul, în înțelepciunea și puterea apostolică. Dar acum el era în închisoare cînd le scria acest lucru. Le spune: "Acum trebuie să luptați voi înșivă". Si ei aveau să facă aceasta, căci Dumnezeu era Cel ce lucra în ei. Contrastul este nu între Dumnezeu și om, care ar lucra, ci între Pavel și filipeni. Dumnezeu este Cel ce lucra în ei, dar Pavel nu mai era acolo. Si dacă l-au pierdut pe Pavel, Dumnezeu care lucra în ei era totuși acolo.

Cînd apostolul vorbește de "a duce pînă la capăt (a lucra) mîntuirea noastră cu frică și cutremur", el nu are în vedere neprihănirea, nici locul nostru înaintea lui Dumnezeu, mîntuirea în epistola către Eilipeni este totdeauna înfățișată ca finalul aler-gării, ca finalul ei în slavă. Care a fost rezultatul răscumpărării pentru Israel? Li au intrat nu în Canaan, ci pe drumul care îi ducea prin pustie. Fiind creștin, eu am de urmat această cale, slăvind numele lui Dumnezeu și lucrarea Sa. Diavolul caută să mă de-ruteze sau să mă oprească în înaintare, de aceea e vorba de frică și cu-tremur. Un israelit în pustie nu punea niciodată întrebarea dacă era în Egipt sau nu. Un creștin care se în-doiște, nu știe că a fost răscumpărat. Israelitul putea să nu culeagă mana într-o zi și în felul acesta să nu aibă ce mânca în acea zi; dar nici gînd că ar mai fi fost în Egipt.

Satana este pe urmele noastre chiar și în clipa de față. Nu vei face nici doi pași după ce ai ascultat Cuvin tul lui Dumnezeu, fără ca Diavolul să nu caute să-ți răpească roada pe care ai fi putut-o lua. Va face tot ce îi stă în putință pentru a trezi în tine mîndria și pentru a te împie-dica astfel să arăți însușirile lui Hristos pe care ni le prezintă Scriptura. Dacă ai fi convins că ai ca datorie să arăți aceste însușiri ale lui Hristos în tot timpul călătoriei prin această lume și că Satana este mereu prezent, căutînd să te împiedice, ai socoti că acesta este un lucru deosebit de serios și ai înțelege ce spune Petru: "Dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire, potrivit lucrării fiecăruia, purtați-vă cu teamă în timpul pribegiei voastre" (1 Petru 1.17).

Satana caută să-mi murdărească picioarele, ca să mă facă să necinstesc pe Hristos în modul cel mai în-grozitor. Sînt în luptă cu Satana, cu lumea și cu mine însumi, dar sînt în pace deplină cu Dumnezeu. A duce la capăt mîntuirea noastră este un lucru cu totul diferit de legătura noastră cu Dumnezeu și trebuie să ne păzim să nu confundăm una cu alta. Legătura mea este perfectă și pentru totdeauna statornicită, iar încrederea mea în Dumnezeu mă face în stare să lucrez așa cum El mă îndeamnă.

Oare puțini mîntuiți?

- Luca 13.23 -

"Oare puțini să fie cei ce sînt mîntuiți?" Cuvîntul folosit aici, în Septuaginta înseamnă o rămășiță sau "cei ce ar trebui să fie mîntuiți". întrebarea de fapt era uacă rămășița ar fi formată din mulți sau puțini care vor fi cruțați cînd va veni judecata. De aceea, fiind o întrebare mai degrabă nefolositoare, Domnul nu răspunde la ea, ci le spune: "Străduiți-vă să intrați pe poarta cea strîmtă". Si poarta cea strîmtă era primirea lui Hristos în acel timp.

Cine va răbda pînă la sfîrșit

- Matei 24.13 -

Domnul vorbea despre Ierusalim și despre templu, într-o perioadă care nu are nimic a face cu dispensațiunea creștină așa numită, sau biseri-ca. Domnul vorbea despre templu. Ucenicii li arătaseră clădirile templului (vers. 1). Atunci ei nu știau nimic despre biserică, nici nu se gîndeau la ea în întrebările care le puneau.

El vorbește ucenicilor Săi ca aparținînd atunci rămășiței iudaice. Vor fi urîți de toate neamurile din pricina numelui lui Hristos; vor fi de asemenea trădări, mulți se vor po-ticni, vor fi prooroci mincinoși prin-tre ei, pretinzând că au aceeași nădejde, iar înmulțirea fărădelegii va răci sufletele multora. Dar cine va răbda pînă la sfîrșit, va fi mîntuit. Toate acestea presupun pe ucenici în relații evreiești.

Nu înseamnă totuși că mărturia lui Dumnezeu va fi limitată la evrei. Dar, oricît s-ar întinde această măr-turie, Domnul vorbește aici despre cei ce vor fi în legătură cu nădejtile, gînaurile și împrejurările iudeilor. Mărturia evangheliei împărăției va fi dusă în toată lumea, la toate neamurile. Aici nu este vorba de mîntuirea personală și de unirea biseri-cii într-un singur trup cu Hristos, ci ae evanghelia împărăției. "Evanghelia împărăției" (evanghelia pe ca-re Isus a predicat-o iudeilor; nu moartea Sa, care nu era prețuită de iudei, căci ea a fost o consecință a necredinței lor față de evanghelia care le-a fost predicată ci mărtu-ria că împărăția era aproape) va fi propovăduită neamurilor.

Cei neprihăniți mîntuiți cu greu

- 1 Petru 4.10 -

În mod evident, aici nu este vorba de răscumpărare sau neprihănire, și nici de comunicarea vieții; cei cărora se adresa apostolul, aveau toate acestea. Pentru apostol, "mîntuirea" este nu numai bucuria prezen-tă a salvării sufletului, ci și izbăvirea deplină a celui credincios, care va avea loc la venirea lui Hristos în slavă.

Sînt privite toate ispitele, toate încercările, toate pericolele prin care va trece creștinul ca să ajungă la capătul călătoriei. E nevoie de toată puterea lui Dumnezeu, îndrumată de înțelepciunea dumnezeiască, călău-zind și susținînd credința, ca să-l păstreze pe creștin nevătămat prin pustie, unde Satana folosește toate șiretlicurile sale ca să-l facă să piară, de s-ar putea. Puterea lui Dumnezeu va lucra; dar, din punct de vedere omenesc, greutățile sînt aproape de netrecut. Si dacă cei neprihăniți vor fi mîntuiți cu greu, ce va fi cu cel păcătos și nelegiuit?

Eu însuși lepădat

- 1 Corinteni 9.27 -

Apostolul presupune un caz: cineva predica altora și el însuși se pierdea. Pavel era pe deplin sigur cu privire la situația lui. Dar el spune că, dacă ar fi predicat numai, ar fi avut într-un mod greșit siguranță; dar el nu lovea în vînt, el era sigur pe drept cuvînt.

Nimic mai simplu ca ce ne spune 1 Corinteni 9.27. Apostolul trăia ca un creștin plin de o grijă sfîntă, pentru ca și atunci cînd predica, el să nu fie un predicator bun pentru alții, iar el însuși un înlăturat. Poarte corect și nimic mai simplu, și o înștiințare pentru cei angajați într-o astfel de lucrare.

Nu este nici o îndoială că acest cuvînt, "lepădat", are sensul de "reprobat" sau "bun de nimic". I-am putut înțelege de ce găsesc unii vreo greutate în acest loc. Este cu puțință ca cineva să fie un predicator nimic altceva și totuși el însuși să fie lepădat. Si aceasta este tot ce spune acest verset.

Pilda fecioarelor

- Matei 25 -

Aici nu este vorba de biserică, căci Domnul nu putea prezenta biserica, ca biserică, în felul acesta. Adică El nu putea, prezentînd într-a-devăr biserica, s-o compare cu zece fecioare care erau în atitudine de așteptare, ca un cortegiu (suită) la nunta Domnului cu o mireasă cu totul diferită de biserică. Biserica nu este o însoțitoare la nuntă! Dar starea împărăției în acel timp va putea foarte bine să fie comparată cu o astfel de întîmplare. În adevăr, cînd Domnul va veni ca Fiul al Omului să execute judecata împotriva robului nevrednic și împotriva lui Israel, și să primească Ierusalimul și poporul evreu ca ai Săi, atunci împărăția ce-rurilor va putea fi privită din acest punct de vedere. Vor fi persoane care vor ieși în întîmpinarea Lui; vor fi tocmai cele ce vor reprezenta împărăția. Nu e vorba nici de a semăna, nici de a cumpăra ogoare, nici de a despărți peștii buni. Nu mai era vorba de activitatea împărăției, ci de purta-rea celor care, fiind chemați, s-au dus să-L întîmpine pe mire. Problema care ne este pusă aici înainte nu este a miresei, ci a stării celor care așteaptă venirea din nou a mirelui. Si tocmai așa s-a întîmplat: așteptarea mirelui a fost pierdută.

S-ar putea pune întrebarea: Vorbește Domnul aici despre biserică? Adică aceste îndemnuri și aceste pilde ți se aplică ție, care ești mădular al bisericii? Desigur, toate ne sînt spre învățătură. Biserica însă este un cuvînt deosebit de prețios.

Dacă vom căuta felul cum este folosit acest cuvînt în epistole, vom vedea că el nu se găsește în epistolele lui Petru și numai întîmplător în Iacov, și o dată în 3 Ioan 3, vorbind despre purtarea ca

persoane aici pe pământ. În Apocalipsa este vorba de anumite biserici, dar niciodată despre "biserică", în afara expresiei "Mireasa spune: Vino!" Într-un cuvânt, numai Pavel tratează acest subiect și folosește acest cuvânt aplicându-l unității mădularelor lui Hristos, unei singure biserici sau unui singur trup. Aici însă avem: "Împărăția cerurilor va fi asemănată..."

Biserica prezintă totdeauna ideea de trup, pe pământ în timpul perioadei sale de încercare, dar unită cu Hristos în cer; în întregime numai pentru El, despărțită ca să fie a Lui, ca o soție pentru soțul ei. Împărăția cerurilor presupune oameni pe pământ, cîrmuirea lui Dumnezeu exercitîndu-se peste unele stări de lucruri, împărăția cerurilor lăsînd să continue cursul cîrmuirii lucrurilor aici pe pământ, deși în împrejurări noi...

În această istorisire a celor zece fecioare avem arătată întinderea pe care o poate lua mărturia din afară. Deși erau numai cinci înțelepte, totuși toate au ieșit să întîmpine pe mire. Ele păreau asemănătoare, toate aveau candelile mărturiei. În ce se deosebeau? În aceasta: ele nu aveau tocmai acel singur lucru care le trebuia ca să primească pe mire. Ele erau fără lumina cu care să-L poată întîmpina pe Domnul. Ele aveau nevoie tocmai de acel singur lucru care le putea face în stare să fie însoțitoarele ale Stăpînului. Este vorba de participarea la firea dumnezeiască, de împărtășirea luminii, de locuirea în ele a lui Dumnezeu Duhul Sfînt. Ele ar fi avut nevoie de sentimente pozitive, lucrute în suflet de către untdelemnul bucuriei, ungera Duhului care umplea sufletul fecioarelor înțelepte și care așteptau venirea mi-relui. De acest lucru aveau ele nevoie. Dar acest lucru îl are cel ce este credincios, și el este cel ce face deosebirea de seamă dintre el și lume.

Vița și mlădițele

- Ioan 15 -

Începutul acestui capitol și tot ce se referă la viță aparțin de poziția pămîntească în care Isus a fost pe pământ de relațiile Lui cu ucenicii pe pământ și nu merg dincolo de această poziție.

"Eu sînt adevărata viță". Domnul sădise o vie pe care o scosese din Egipt (Ps.80.8); așa a fost Israel din fire. Dar el n-a fost adevărata viță. Adevărata viță a fost Fiul Său pe care L-a adus din Egipt Isus. El Se prezintă în felul acesta ucenicilor. El nu este arătat aici așa cum avea să fie după plecarea Sa; El a fost așa pe pământ și în mod deosebit pe pământ. Eu putem vorbi de a sădi vița în ceruri, nici de a curăți acolo mlădițele.

Adevărata viță deci nu este Israel. În contrast cu el este Hristos, însă Hristos ca fiind pe pământ, luînd locul lui Israel, ca adevărata viță. Tatăl cultivă această viță pe pământ. Nu este nevoie de vier în ceruri. Cei ce s-au atașat de Hristos ca rămășiță a lui israel, ucenicii, aveau nevoie de această îngrijire. Si aceste mlădițe purtătoare de roade sînt văzute pe pământ. iar Domnul le spune:

"Voi sînteți curați deja, prin cuvîntul pe care vi l-am spus". "Voi sînteți mlădițele". Iuda nu mai era acolo între ei, tot așa și ucenicii care nu mai veneau după El. Ceilalți trebuiau puși la încercare și curățîți, pentru ca să poată purta și mai multă roadă.

Nu mă îndoiesc că această relație, în principiu și într-o analogie generală, încă rămîne. Cei ce spun că sînt credincioși, care se alipesc de Hristos ca să-I urmeze, vor fi curățîți, dacă au viața; dacă nu, ceea ce au va fi înlăturat. Observați că aici Domnul vorbește numai de cuvîntul Său cel al adevăratului prooroc și despre judecată, atît în disciplinare cît și în tăiere. Prin urmare aici El nu vorbește despre puterea lui Dumnezeu, ci de răspunderea omului, răspundere pe care omul nu va fi în stare s-o întîmpine, fără har. Si este vorba de o răspundere personală aici.

Vierul caută roadă. Dar învățătura dată prezintă o totală dependență de viță, ca mijloc de a aduce roadă. Si El arată că ucenicii care sînt pe pămînt trebuie să fie curățîți de Tatăl; iar dacă "cineva" (căci în versetul 6 El cu deosebită grijă schimbă expresia, deoarece El își cunoștea ucenicii și spusese deja că ei erau curați), un om, cineva, nu aduce roadă, va fi tăiat. Subiectul aici nu este relația cu Hristos în ceruri, prin Duhul, care nu poate fi pierdută, ci este vorba de această legătură care, chiar dacă a fost făcută aici pe pămînt, poate să fie vitală și veșnică sau poate să nu fie. Rода trebuie să fie dovada.

Hristos deci era adevărata viță, Tatăl era vierul, cei unsprezece erau mlădițele. Ei aveau să rămînă în El, fapt care se realiza prin gîndul de a nu produce altă roadă decît în El, privind la El. Hristos mai întîi are roadă. Dependența, obișnuința practică a inimii de a se apropia de El și de a se încrede în El, erau de cel mai mare folos. În felul acesta, Hristos în ei avea să fie un izvor constant de putere și de roadă. El avea să fie în ei, și în afara Lui, ei nu puteau nimic. Dacă prin rămînerea în El, ei aveau puterea prezenței Sale, ei aveau să aducă tot mai multă roadă. Totuși dacă "un om", "cineva" (El nu spune "ei" ; El îi cunoștea ca fiind mlădițe adevărate și curați) nu rămînea în El, avea să fie aruncat afară și ars.

Vei fi tăiat și tu

- Romani 11.21,22 -

"Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Uită-te deci la "bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, iar către tine bunătatea lui Dumnezeu, dacă vei stărui în bunătatea Lui; altfel vei fi tăiat și tu". Dumnezeu poate tăia biserica de nume, în deplină armonie cu ce S-a descoperit El însuși a fi, deoarece aici nu este vorba de harul Său, de bunătatea Sa sau de mîntuirea personală, ci numai de răspundere. Si aceasta face ca purtarea Sa față de aceste biserici să fie o înștiințare adîncă și pozitivă pentru noi, știind că același

principii; se aplică atît mărturiei neamurilor, cit și iudeilor. Dumnezeu va împlini pînă la cel mai mic cuvînt făgăduit lui Israel. Totuși noi toți știm ca un fapt că Dumnezeu a înlăturat pe Israel ca mărturie vizibilă care să-i poarte numele în lume. Si Domnul în același fel va înlătura biserica, dacă ea greșește în răspunderea pe care o are pe pămînt. In felul acesta vedem cum Dumnezeu își menține cîrmuirea cu privire la mărturia pe care poporul Său trebuie s-o dea în fiecare dispensațiune și că, deși mîntuirea individuală este asigurată pentru tot-deauna în mod individual persoanelor, atît în Israel cît și în biserică, amîndouă vor fi puse de o parte în ce privește mărturia lor publică.

A stăruit biserica în bunătatea lui Dumnezeu? Ceea ce vedem acum în creștinătate este oare ce a pus Dum-nezeu în Biserica Sa la început sau este cu totul altceva? Nu s-a îndreptat biserica de nume spre ceremonii și taine, și tot felul de lucruri al-tele decît Hristos, pentru a fi mîntuiți? N-a stăruit în bunătatea lui Dumnezeu. Poți să vezi acest lucru din belșug, chiar și conștiința ne spune că așa este. Dar, dacă n-a continuat în bunătatea lui Dumnezeu, întreaga creștinătate, spune apostolul, va fi tăiată și iudeii vor fi altoiți din nou. Nu poate fi nici o îndoială în privința aceasta. îndată ce Domnul va strînge adevărata Biserică a lui Dumnezeu și o va lua în cer, Domnul va așeza din nou pe Israel.

A spune că trupul lui Hristos va fi tăiat de la Hristos, ar fi, simplu, un lucru monstruos. Inșă sistemul dinafară, care înlocuiește iudaismul, da, va fi tăiat. Trupul este totdeauna real, nu poate să existe vreun mădular fals în el. El este format de Duhul Sfînt. Nu trebuie să confundăm ce zidește Hristos și ce zidește omul. Porțile locuinței morților nu vor birui ceea ce zidește Hristos. In lucrarea omului însă, ne putem aștep-ta și la lemn, fîn, trestie. Ne putem aștepta să găsim o casă mare, în care sînt și vase de necinste, de care trebuie să ne curățim, o formă de evlavie care-i tăgăduiește puterea, de care trebuie să ne depărtăm.

Îți voi lua sfeșnicul

- Apocalipsa 2 și 3 -

Aici nu indivizii sînt judecați, ci bisericile. Deși fiecare în parte poate auzi aceste înștiințări și poate profita de pe urma lor, Duhul vorbește bisericilor. Iar dacă biserica nu dă vreun răspuns, nu se pocăiește și nu practică faptele de la început, nu se întoarce la dragostea dintîi, atunci sfeșnicul îi este luat.

Nici una din biserici nu este prezentată aici sub aspectul de lucrare a lui Dumnezeu. Fiind vorba de o cercetare judecătorească, Dumnezeu nu poate să judece propria Sa lucrare (abia dacă este nevoia să spun acest lucru), ci El judecă lucrarea omului, pe baza răspunderii.

Nu este vorba de mîntuirea personală, ci de vasul de care Dumnezeu Se servește ca să ducă numele Său înaintea lumii. Fiecare în parte care crede, va merge în cer, însă vasul mărturiei care nu și-a făcut datoria, va fi zdrobit. Dumnezeu arată o îndelungă răbdare; însă dacă, după tot ce a făcut, via Sa nu produce decît struguri sălbatici, ea trebuie tăiată. Fără îndoială, o rămășiță credincioasă este luată în cer, dar vasul e lepădat ca mărturie pe pămînt.

Am să te vărs din gura Mea

- Apocalipsa 3.16 -

Veți spune: Cum se poate să fie biserica vărsată din gura lui Hristos, cînd ea este trupul lui Hristos și ea trebuie să fie cu El în slavă? Este adevărat, dacă vorbiți de trupul lui Hristos. Dar observați că biserica exterioară, pe pămînt, nu-și pierde niciodată răspunderea, oricare i-ar fi starea. Ori de cîte ori este privită ca fiind pe pămînt, ea este răspunzătoare de purtarea ei. Dacă slujitorul necredincios n-a făcut voia stăpînului său, el trebuie să fie tratat nu ca nefiind deloc slujitor, ci ca un fățarnic, potrivit cu poziția în care a fost găsit; și nu ca fiind într-adevăr slujitor, căci în realitate el niciodată n-a slujit. Nu i s-a spus: Tu nu ești slujitor; ci: "Luați slujitorul fără folos și aruncați-l în întunericul de afară și dați-i partea împreună cu cei fățarnici". Astfel, el a fost condamnat pe baza mărturiei lui.

Să ne amintim că biserica de nume este cea care va fi vărsată din gură, și nu biserica Dumnezeului celui viu, trupul și mireasa lui Hristos.

Se va ajunge aici, ca biserica de nume să fie vărsată din gura Sa. Dar să ne amintim că nu este vorba de mîntuire, ci de mărturia înaintea lumii.

Cu neputință, dacă au căzut ...

- Evrei 6 -

A te întoarce iar la cele dintîi lucruri evreiești, după că ai primit făgăduința credinței într-un Hristos ceresc, însemna a fi pe drumul uitării lui Hristos însuși. Pentru o astfel de cădere nu este îndreptare. Toate caracteristicile menționate în versetele 4 și 5 din Evrei 6 poate cineva să le aibă și în biserică, fără să fie un om născut din Duhul. Cineva poate să fie părtaș Duhului Sfînt, adică să participe la lucrările Lui, fără să fi primit într-adevăr Duhul Sfînt care locuiește în cei sfinți și este în ei pecete a credinței și răscumpărării lor.

Este posibil ca Duhul să lucreze asupra unui om, fără ca să fie o lucrare lăuntrică și care să dea viața. Cazuri de felul acesta nu lipsesc în Vechiul Testament, cum sînt cele ale lui Balaam, al

împăratului Saul și al altora. În Noul Testament nu găsim aceleași cazuri, dar lucrul acesta este presupus (1 Cor. 1, Evrei 6). Iar puterea e a face minuni, făcă; o schimbare a vieții prin Duhul, este clar prezentată de către Domnul însuși, în Matei 12.26,27. Domnul nu tăgăduiește faptele, dar spune că nu cunoaște pe cei ce le-au făcut (Mat.7). Iuda a fost trimis în felul acesta.

În starea de copii despre care e vorba în versetele 1-2, descoperirea nedeplină cu privire la Mosia, anunș țată cel mult de făgăduințe și proorocii, este totul; iar închinătorii erau lăsați sub jugul ceremoniilor și simbolurilor, deși aveau la dispoziție anumite adevăruri fundamentale.

Ori de câte ori se vorbește de cădere în Evrei, totdeauna este o cădere fatală și fără nădejde, aucînd la pierzare. De fapt nu este cădere, simplu, ci terminare, lepădare publică. În Evrei 6 nu se vorbește deloc despre întoarcerea la Dumnezeu și nici de o primire a iertării păcatelor, ci de bucuria pentru anumite privilegii ale creștinismului și despre lepădarea lor, care înseamnă o apostazie finală și fără nădejde. Si nu numai în acest loc, uar în toată epistola către Evrei, cînd se vorbește despre cădere vorba de un final, în lepădareade credință. Si nu este cu putință de a aduce înapoi astfel de suflete. Un om poate să se găsească în sfera unde Dumnezeu lucrează în har, el ar putea merge atît de departe încît să mărturisească lucrurile credinței și poate, dupătoate acestea, să rămînă neîntors la Dumnezeu, cu toată părțășia pe care o avusese în binecuvîntările lui Dumnezeu. La urmă, cînd va veni vremea, se va arăta că, deși a primit ploaie din cer, terenul a rămas sterp.

Totuși starea lor dădea nădejde pentru lucruri mai bune decît această imagine. Păstrarea binecuvîntării lui Dumnezeu care a venit peste ei prin Cuvînt, a adus roade. Dumnezeu putea recunoaște munca lor și lucrarea lor de dragoste.

Îndată ce înțelegem că acest loc este o comparație a puterii sistemului spiritual cu iudeii, și că el vorbește de părăsirea celui dintîi după ce a fost cunoscut, greutățile dispar. Posedarea vieții nu este presupusă, nici nu este atinsă o astfel de problemă. Apostolul vorbește nu despre viață, ci de Duhul Sfînt ca o putere prezentă în creștinătate. "A gusta cuvîntul cel bun" înseamnă a fi înțeles cît de prețios este acest cuvînt și nu a fi adus la viață prin el.

Se va observa că acest loc este o comparație între ceea ce era înainte și după ce Hristos a fost slăvit, starea și privilegiile celor ce spun că sînt credincioși în aceste două perioade, fără să fie vorba de o întoarcere personală la Dumnezeu. Cînd puterea Duhului Sfînt era prezentă și era o descoperire deplină a harului, dacă cineva părăsea adunarea, cădea de la Hristos și se întorcea iar la lucrurile dinainte, nu mai era mijloc de înnoire și pocăință.

Nu înseamnă deloc că era viață în ei, dacă erau părtași Duhului Sfînt. Trebuie să avem neaparat viața. Poate să fie ceva lumina' într-un suflet, fără cea mai ușoară urmă de viață. În cazul lui Balaam citim că Duhul Sfînt a venit peste el și el avea să vadă binecuvîntările poporului lui Dumnezeu și să vorbească despre ele. Avea ceva lumină, dar în sufletul lui era întuneric și el avea

să spună: "II văd, dar nu acum"... Aceasta este cu totul altceva decît de a avea viața. Puteți vedea un om foarte aproape de viață, văzînd binecuvîntările ei, dar neavînd-o. Si dacă toate binecuvîntările cerești sînt văzute, dar lepădate, ce altceva ar mai fi putut rămîne?

"Au gustat cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu". Simon este un exemplu în această privință.

"Puterile veacului viitor" sînt minunile care înseamnă biruință asupra unor manifestări ale Satanei. In viitor aceste puteri vor obține biruința asupra puterii Satanei. Simon Magul a dorit această putere cînd a văzut-o.

Este cu neputință, dacă au căzut... deoarece ei ar răstigni cin nou pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu. Sînt unii care primesc cuvîntul de îndată și cu bucurie și chiar acest fapt dovedește că nu este ceva real în ei. Primesc cu bucurie și îl părăsesc în necaz, iar Cuvîntul lui Dumnezeu nu aduce totdeauna bucurie. Cînd el vine și atinge cugetul, răscolește pămîntul înțelenit și tu decă gîndurile și intențiile inimii, atunci nu este bucurie. Cuvîntul pune la chin inima, dar aceasta este viață și sănătate. Aici este nu numai bucuria de a auzi despre el, dar și de a fi gustat cuvîntul cel bun despre un Hristos slăvit, ceresc. Eu despre aducerea la viață se vorbește aici.

Se poate ca cineva să guste din aceste puteri, fără să fie pecetluit cu Duhul Sfînt. Dar dacă sînt credincios, am această pecete, am, fost chiar zdrobit în mine însumi și n-am primit cuvîntul cu bucurie. Sînt un păcătos, nici un bine nu este în mine. Este o problemă directă între sufletul meu și Dumnezeu, nu cum a fost cu Simon Magul, care credea minunile care se făceau, deci în afara lui.

Înainte de a mă fi întors la Dumnezeu, eu am crezut că a existat Isus la fel cum cred și acum. Cînd Hristos era pe pămînt, erau oameni care Îl vedeau minunile și apoi își vedeau de drum. Dar cînd Duhul lui Dumnezeu lu crează în inimă, El arată ce sîntem și face să ne supunem neprihăririi lui Dumnezeu. El răscolește tot sufletul și ființa omului, îl face să se supună neprihăririi lui Dumnezeu, îi arată locul în Hristos și-i arată că este în El. Acesta este un lucru cu totul diferit de a vedea numai lucrurile din afară. Iar dacă înlături aceste lucruri slăvite, nu mai rămîne nimic altceva pentru tine. Dacă nu Îl vei avea pe Hristos, nu vei avea nimic.

Apoi ce urmează arată că nu poate să mai fie vreo schimbare în om. "Pămîntul care este adăpat de ploaie ... are parte de binecuvîntarea lui Dumnezeu; dar dacă aduce spini și mărăcini, este lepădat". Dacă același pămînt, ploaia cade peste el, aduce mărăcini, rezultatul vieții este văzut în roadă, nu în putere, măgărița necuvîntătoare putea să vorbească, dar aceasta era putere, nu viață spirituală. "Dar, preaiubiților, sîntem în credințați de lucruri mai bune ca la voi, lucruri care însoțesc mîntuirea" (v.9). Aici este osteneala dragostei lor; deci era viață. Poate era numai puțină roadă, dar pomul nu este mort dacă aduce cît de neînsemnată roadă.

Cînd sămînța cade în locuri stîncoase, încolțește îndată; nu are rădăcină. Cînd Cuvîntul nu atinge conștiința, nu este rădăcină; nici viață și deci nici roadă. Poți să plîngi pe Hristos și să nu ai

viață, ca fiicele Ierusalimului. Firea pămîntească poate să meargă alături, fără să aibă nicidecum viață dumnezeiască. Se poate să fie lucrări de minuni, fără a-L cunoaște pe Domnul sau a fi cunoscut de El. Un atom de zdrobire de duh este mai bun decît dacă ai umple orașul cu minuni.

Biserica de nume este exact în situația arătată de Evrei 6.6. Ea se va lepăda de Hristos și va fi tăiată. În Romani 11 este proorocit că, dacă nu continuă în bunătatea lui Dumnezeu, ea va fi tăiată. Apostazia va veni și nu va fi cu putință să fie iar o înnoire spre pocăință.

Dacă păcătuim cu voia

- Evrei 10.26 -

Dacă ai spune: "Eu părăsesc strîngerea laolaltă a lui Hristos" totuși nu este altă jertfă pentru păcat, de cît cea care a fost adusă. Dacă tu calci în picioare sîngele acestei jertfe, știind ce este ea (cunoscînd-o doar, nu fiind născut din nou), partea ta este aceeași cu a protivnicilor. O persoană care vede adevărul și îl părăsește este totdeauna mai rea decît oricare alta, este un adversar. Dacă cineva alege păcatul în locul lui Hristos, nu mai este altă jertfă. Este cazul unei părăsiri pe față. a Domnului, pentru propria ta voie păcătoasă. Aici nu este vorba nici de cădere, nici de apostazie.

Iudeii sub lege erau dispuși să se întoarcă la alte jertfe. Sub evanghelie, această posibilitate nu mai există.

Dacă rămîneți

- Coloseni 1.23 -

"Dacă rămîneți în credință, întemeiați și întăriți, și nu vă depărtați de la nădejdea evangheliei". Cînd este vorba de creștinul în Hristos, niciodată nu întîlnim vreun "dacă". Nu pot spune "dacă aș fi în localitatea C.", deoarece aici sînt. Nu exista "dacă" în privința locului în Hristos, nu există condamnare. Dar este și un alt aspect în care putem privi la creștin. Domnul aleargă spre slavă. Găsim acest lucru în special în Evrei. Sfinții sînt văzuți aici ca fiind pe pămînt, iar Hristos, Fiul lui Dumnezeu și al omului este în cer. Si de aceea nu găsiți adevărul cu privire la a fi una cu Hristos, trupul cu Capul său. Ori de cîte ori creștinul este privit pe calea lui prin această lume, intervin acești de "dacă"; numai cu ei capeți mărturia binecuvîntată despre credincioșia lui Dumnezeu care ne poartă către cer. In ce privește acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu și valoarea sîngelui lui Hristos nu există "dacă". Cînd Israel a fost răscumpărat din Egipt, atunci n-a fost nici un "dacă". Tot așa, o singură jertfă a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți.

Dacă păstrăm pînă la sfarsit încrederea

- Evrei 3 -

În Evrei 3.6 apostolul îi averti zează pe evreii care mărturiseau că sînt credincioși, împotriva întoarce rii lor înapoi și a părăsirii începutului încrederii lor. Dacă făceau așa, arătau că ei nu făceau parte din casa lui Hristos, peste care El singur era stăpîn. El a zidit toate lucrurile cu Eumnezeu, dar într-o situație mai intimă El a zidit propria Sa casă. Si toți cei ce-l părăseau, dovedeau că nu făceau parte din această casă.

Ah, spun unii, nu fii prea încrezător, deoarece există un "dacă"... Dar acest cuvînt este dat ca să-mi stînjenească încrederea? De fapt ce au crezut ei? Că Hristos a venit, un Mîntuitor ceresc, deci mult mai pe sus de un Mîntuitor pămîntesc. Să nu părăsești acest fapt. Este o teamă de a părăsi această încredere și nu de a fi prea încrezători. În cine să mă încred? În mine însumi? Oh, de așa avea o deplină neîncredere în mine! Dar să nu ai încredere în Hristos? Va fi vreodată ochiul Lui neatent sau inima nui va putea fi vreodată rece? Va înceta El să mijlocească? O dovadă că sînt o piatră adevărată în casă este că țin cu tărie această încredere .

Dacă ești sub lege, atunci este un alt lucru; n-ai încredere în El, iar dacă este vorba de neîncredere, în ce să nu te încrezi? Dacă te încrezi cît de puțin în om, aceasta e o dovadă că n-ai înțeles că ești pierdut. Dacă însă părăsești încrederea în tine însuși și spui: "Eu sînt deja pierdut", atunci acesta este un alt lucru. Eici unul care a ajuns să re cunoască răscumpărarea, nu mai poate avea în .structura sufletului sau în credere în sine. oi nici un creștin n-ar putea spune: Eu te poți încrede în Eristos! Privilegiul nostru este săi avem încredere în Eristos, ca stîncă picioarelor noastre, și să ne bucurăm în nădejdea slavei lui Lumnezeu. Neprihănirea L-a dus pe Hristos în slavă, ca om, și aceeași neprihănire, a Lui, mă. va duce și pe mine acolo.

Un altul poate spune: EU nu știu dacă am vreo parte în toate acestea.. Atunci tu ești sub lege. Eumnezeu poate că îți răscolește sufletul, spre binele tău, dar tu n-ai fost adus să accepți neprihănirea lui Dum-nezeu. Sufletul în această, stare n-a acceptat neprihănirea lui Dumnezeu pentru el, în locul neprihănirii lui pentru el. încă mai ciepinzi de inima ta pentru mîngîiere și siguranță! este un lucru deosebit de serios să ajungi să ai sufletul atît de golit de orice lucru, încît să nu mai aibă altceva de făcut decît să accepte ceea ce Dumnezeu poate da. N-ai cunoscut nicidecum dragostea lui Dumnezeu, pînă ce ai fost mîntuit. Si aceasta este lucrarea Duhului Sfînt. Piui risipitor a înțeles ce era el, atunci cînd a înțeles ce era tatăl său.

Docul de părășie cu Hristos este al nostru, dacă mergem pînă la capăt. Felul cum este prezentat acest verset (Evrei 3.14) nu atinge siguranța celor sfinți. Siguranța mântuirii este o siguranță a credinței și nu înlătură nicidecum dependența de Dumnezeu, nici chiar pentru o clipă. N-am nici o îndoială că Dumnezeu va păstra pe fiecare din sfinții sai pană la capăt. Dar avem de

alergat pînă ce vom intra în slava veșnică. A susține cu tărie credințioșia lui Dumnezeu, acesta este lucrul important. Si trebuie să păstrăm înțelesul deplin al unor versete ca acestea, care lucrează asupra conștiinței noastre ca niște înștiințări pe cale.

În Romani 2 viața veșnică este arătată ca un rezultat al unei umblări plăcute lui Dumnezeu. Fără îndoială, harul Său dă puterea; dar viața veșnică e arătată ca o roadă a alergării. Într-un cuvînt, este tot atît de adevărat că ara viața veșnică și că voi dobîndiți viața veșnică. Dumnezeu vede viața veșnică ca o singură existență, dar noi o despărțim în timp. Mergi pe această cale și o vei avea la sfîrșitul ei. Aceasta nu contrazice celălalt adevăr, că Dumnezeu va păstra pe ai Săi și că nici unul nu va fi smuls din mîna Sa.

Cercetați-vă pe voi înșivă

- 2 Corinteni 13 -

Începutul versetului 3 este în legătură cu versetul 5: "Deoarece căutați o dovadă că Hristos vorbește în mine, cercetați-vă pe voi înșivă". Cea din urmă parte a versetului 3 împreună cu versetul 4 sînt o paranteză. Apostolul le arătase că învățătorii aceia mincinoși puseseră la îndoială chemarea lui. Domnul le dăduse dovezi ale slujbei lui și în cele din urmă spune: "Dacă voi căutați o dovadă că Hristos vorbește în mine, cercetați-vă pe voi înșivă. Nu este Hristos în voi?" Si adaugă: "afară numai dacă sînteți lepădați". Un lepădat este unul aruncat afară, ca nemai fiind bun pentru ceva. Deci, dacă voi sînteți creștini, Hristos v-a vorbit prin mine, și prin mine sînteți voi creștini.

Nu cercetarea stării mele duhov-nicești poate să-mi dea pacea, ci ere dința în Domnul Isus Hristos. Nu pot să dobîndesc pacea privind la mine însumi, deși aștept să fie și în mine semne ale harului. Si de fapt, dacă cineva are Duhul lui Hristos, numai așa este în stare să se cerceteze pe sine însuși. Iar dacă are Duhul lui Hristos, nu are nici un sens să facă acest lucru. Cineva insistă asupra acestei examinări și l-am întreat: "Ești dumneata competent să judeci, fără Duhul Sfînt?" Este un lucru binecuvîntat cînd sufletele ajung să descopere că nu este nimic bun în ele însele, adică. în firea lor păcătoasă și apoi să nu mai privească la ea. Atunci ele înțeleg că Hristos este acum în prezența lui Dumnezeu pentru ele și astfel toate sînt la locul lor. Nimeni nu poate avea claritate asupra acestui lucru, pînă ce știe că nu este nimic bun în el și atunc va privi numai la Hristos.

Dacă ne cercetăm pe noi înșine ca să vedem dacă umblăm ca niște creștini, facem bine. bar dacă ne cercetăm ca să vedem dacă sîntem creștini, facem un lucru care nu este potrivit Cuvîntului.

Dumnezeu declară că toți cei ce cred sînt neprihăniți și au viața veșnică. Eu nu-mi cercetez ochii ca să știu dacă vād, ci privesc la obiectul care este înaintea mea și știu că vād. Credința privește la Isus, nu la sine. Domnul spune femeii de la Luca 7: "Pacatele îți sînt iertate. Mergi în

pace, credința ta te-a mântuit". Ferneia a privit la Isus și a crezut în El, fără să se mai gândească la starea inimii ei. Starea inimii ei, convingerea că ea nu putea găsi pace și mântuire în ea însăși, au făcut-o să privească la Isus și în El să găsească pace. Evanghelia dă inimii răspunsul lui Dumnezeu, în mod clar și deplin: "Crede în Domnul Isus iiristos și vei fi mântuit".

"Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sînt iertate" (1 Ioan 2. 12). Alții încercaseră să-i abată de la încrederea deplină că ei aveau deja viața veșnică. Ioan le scrie, ca ei să nu fie clătinați. Si aici nu este nici o punere la îndoială, nici o poruncă să se cerceteze. Dacă cercetarea de mine însumi ar fi mijlocul de a dobîndi pacea, ar trebui să spun: Deci, fiind făcuți neprihăniți prin experiență... Si aceasta ar aduce pe un ioc jos și umblarea. Dacă mă cercetez pe mine însumi ca să știu dacă sînt creștin, m-aș mulțumi dacă aș descoperi că sînt. Dacă însă, fiind îndreptățit prin har, mă cercetez dacă trăiesc potrivit pildei lui Hristos, sînt totdeauna în pace, avînd încrederea binecuvîntată în îndurarea lui Dumnezeu și niciodată mulțumit în ce privește creșterea, pînă ce voi ajunge la El, care este Capul, avînd aceeași gîndire care era în El.

Scriptura nu vorbește nicăieri de nevoia a deveni vrednici de cer. Există și trebuie să fie creștere. Dumnezeu ne va pedepsi dacă mergem greșit, vom întîlni căile de cîrmuire ale lui Dumnezeu pentru noi, dar toate aceste căi nu sînt deloc în legătură cu vrednicia de a ajunge în cer. Si atîta timp cît acest lucru nu este cunoscut practic, atîta timp cît socotiți că mai este nevoie de vreo altă curățire pentru a fi vrednici, veți găsi că această dorință este o piedică în calea păcii, deoarece plinătatea dragostei nu este văzută și nici asocierea prezentă cu slava, în același timp, în felul acesta standardul umblării coboară. Sînt preocupat cu starea inimii mele, în loc să fiu ocupat cu inima lui Hristos!

Trebuie uneori să ne ocupăm cu noi înșine. Sînt greșeli și trebuie să le judecăm. Si trebuie să vedem nu numai să nu fie ceva rău, dar trebuie să fie creștere. Totuși, dacă mă ocup prea cu mine, eul ia locul pe care Hristos ar trebui să-l aibă și deci acesta este un rău. o persoană va veni și îmi va spune o istorie lungă despre ce este în inima ei; și desigur, o mulțime de rele! Dar, dacă aș întreba această persoană ce este în inima lui Dumnezeu, n-ar putea să-mi spună un cuvînt. Gîndești că aceasta este o stare bună? Desigur, am ajunge în încurcături dacă nu ne-am judeca pe noi înșine; dar judecata de sine este un lucru ușor și simplu, deși necesar, dacă sînt aproape de Dumnezeu și în comuniune cu Domnul

Cine crede că stă în picioare

- 1 Corinteni 10.12 -

"A crede că stai în picioare" nu este tot una cu a fi "în Hristos și Hristos în noi", poziție

pentru care nu poate exista condamnare. Nu vei găsi nicăieri în Noul Testament vreun cuvânt despre un om care este în Hristos sau adus la viață și apoi să fie pierdut. Iar aceste cuvinte din 1 Corinteni lo nu înseamnă numaidecât ruina finală,cei care din noi poate cădea, dacă nu veghem și nu ne rugă" ca să nu intrăm în ispită.

"Cel ce crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă" (vers. 12). Aceasta este răspunderea noastră. De altă parte (vers.13) avem credințioșia lui Dumnezeu: Domnul nu îngăduie să fim ispitiți peste puterile noastre, Domnul îngrijește și de mijlocul de a scăpa, ca să nu ne poticnim.

Abatere de la harul lui Dumnezeu

- Evrei 12.15 -

"Vegheați cu luare aminte ca nimeni sa nu se abata de la harul lui Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune, dând lăstari, să vă turbure și să fie molipsiți de ea cei mulți." De ce cere acest lucru? Pentru că noi am venit la Dumnezeu, iar Dumnezeu ne așează în prezența Sa, ne face părtași sfințeniei Sale. Apoi El spune: "Vegheați cu luare aminte ea nu cumva cineva să se abată de la har", adică să piardă toată încrede-rea în dragostea lui Dumnezeu. Bucu-ria practică pe care o ai este tocmai ceea ce este Dumnezeu pentru tine. Dacă părăsești acest lucru, atunci cazii. Nimic altceva nu ne poate lega inima de Dumnezeu decât harul. "Pă-catul nu va stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub lege, ci sub har".

O inimă rea a necredinței

- Evrei 3.12 -

"Luați seama, fraților, ca nu cumva să fie in vreunul dintre voi o inimă rea a necredinței, ca să se depărteze de la Dumnezeul cel viu". Atîta timp cît chemarea harului continua și spunea "Astăzi", ei aveau să se îndemne unii pe alții ca nu cumva necredința să se strecoare în inimile lor, prin înșelăciunea păcatului. In felul acesta Dumnezeu cel viu ar fi uitat. Vorbim în felul acesta, fără să ne referim la credințioșia lui Dum-nezeu care desigur nu va îngădui ca vreunul din ai Săi să piară, ci avînd în vedere pericolele practice și care ne-ar depărta de Dumnezeu; și aceasta ar fi pentru totdeauna, dacă Dumnezeu n-ar interveni, lucrînd în viața pe care El ne-a dat-o și care nu va pieri.

Păcatul ne desparte de Dumnezeu în gîndurile noastre; nu mai avem aceeași gîndire nici cu privire la dragostea iui, nici la puterea Lui sau la inte-resul pe care EL ni-l arată. Încrede-rea este pierdută. Nădejdea și valoarea lucrurilor nevăzute scade, în timp ce valoarea lucrurilor care se văd

crește în aceeași proporție. Cugetul devine rău, este ceva în neregulă cu Dumnezeu. Calea e grea și anevoioasă, voința se arată a fi împotriva Lui. Nu mai trăim prin credință, lucrurile vizibile intervin între noi și Dumnezeu și pun stăpânire pe inimă. Acolo însă unde este viață, Dumnezeu înștiințează prin Duhul Sfânt (ca în această epistolă), Domnul pedepsește și îndreaptă. Unde a fost numai o influență din afară, o credință lipsită de viață și un cuget care nu a fost atins, totul este părăsit.

Fără sfințire

- Evrei 12.14 -

- Cine a savârșit lucrarea de mântuire?
- Hristos, desigur.
- Ce parte ai tu în această lucrare?
- Nici una.
- Nici una, desigur, în afară de faptul că noi am adus păcatele noastre. Si la ce stare de suflet se referă această mântuire la starea unui credincios sau a unui necredincios?
- Bine, dar nu trebuie să fii sfânt?
- Desigur, "fără sfințire nimeni nu va vedea pe Domnul" (Evrei 12.14). Dar vezi cât de repede și cu cât instinct de proprie neprihănire te întorci de la lucrarea lui Hristos, la propria ta sfințenie, la ceea ce ești tu? Este curios, cât de pătrunzătoare este vederea omului la ceea ce face nimic din el și din propria lui pur-tare. Totuși dorința ta după sfințire este dorința omului celui nou. Dacă ai fi indiferent față de ea, atunci lucrarea Dui ar trebui să fie să-ți atingă cugetul.

Nici gând că n-ar fi așa cum ni se spune, că "fără sfințire nimeni nu va vedea pe Domnul". Cine nu are sfințenia, nici nu-l cunoaște pe Domnul. Dar întrebarea este: cum să obții această sfințenie? Dumnezeu ne pedepsește ca să ne facă părtași sfințeniei Sale; nu tocmai ca noi să putem fi sfinți, ci să fim chiar "părtași sfințeniei Lui".

Va pieri fratele tău

- 1 Corinteni 6.11 -

"El, care e slab, va pieri din pricina acestei cunoștințe a ta, el, fratele pentru care a murit Hristos". Este tendința ca prin mîncarea mea să pot merge atît de departe încît să-l fac pe fratele meu să păcătuiască împotriva conștiinței lui. Nu e vorba că Domnul nu-l va mîntui pe fratele meu, ci e vorba de ce fac eu. Avem un adevăr asemănător în Romani 6.15: "Dacă trăiți după firea pămîntească, veți muri". Adică acesta este sfîrșitul trăirii potrivit firii pămîntești. Moartea este

judecata lui Dumnezeu. Dacă un om trăiește în ast-fel de lucruri, va muri. Dumnezeu a arătat că sfârșitul anumitor lucruri e moartea; iar eu atrag pe fratele meu în astfel de lucruri, deși nu gîndesc că Dumnezeu îl va lăsa pe el acolo, cu toate că din partea mea, eu îl fac pe fratele meu să piară.

Același lucru îl găsim și în Ro-mani 14.15: "Nu pierde, din pricina mîncării tale, pe acela pentru care a murit Hristos". Să nimicesc pe frate-le meu, pentru o bucată de carne! Odată ce văd că sfârșitul acestor lu-cruri este moartea și eu totuși îl fac pe fratele meu să făptuiască ast-fel de lucruri, atunci eu îl nimicesc pe fratele meu, deși Dumnezeu lucrează față de el chiar în ciuda felului meu de a mă purta.

Să nu fim rușinați înaintea Lui

- Ioan 2.28 -

Judecata lui Hristos nu are nimic a face cu starea de neprihănire a ce-lor sfinți; Hristos este neprihănirea lor. Si într-adevăr, nu despre judecată este vorba la 2 Corinteni 5.10, ci de primirea celor făcute în trup. Aceasta va avea loc cîna vom da soco-teală despre noi înșine lui Dumnezeu. Si atunci noi vom fi în totul asemenea lui Hristos și nu vom mai avea firea în care am păcătuit, vom fi "fără pată în ziua lui Isus Hristos". Locul din 1 Ioan 2.28 le spune lor (cititorilor) să rămînă în Hristos, pentru ca el, ca lucrător, să nu fie dat de rușine. (Traducerea literală a acestui verset este: "Si acum, copilașilor, rămîneți în El, pentru ca atunci cînd Se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim rușinați înaintea venirii Sale". Nici vorbă de a fi despărțiți de El). Tot așa, la 2 Ioan 8 citim: "Să nu pierdeți cele ce ați lucrat, ci să primiți o răsplată deplină". Iar 1 Corinteni 3 se referă la slujbă. Într-un cuvînt, toate acestea se referă la slujire și nu la poziția în care este așezat cel credincios.

Apostolii căutau să susțină lu-crarea pe care o făcuseră și de la ca-re doreau să culeagă roade în ziua lui Hristos. "Ca să nu fim rușinați", noi, apostolii. Acest gînd al rezultatului muncii lor în slavă era familiar apostolilor. Pavel spune: "Ca să mă pot bucura în ziua lui Hristos că n-am alergat în zadar, nici n-am lucrat în zadar" (Filip.2.16).

Păcat care duce la moarte

- 1 Ioan 5.1b -

"Este un păcat care duce la moarte; nu zic să se roage pentru el". Moartea este aici arătată ca o pedeapsă în căile de cîrmuire ale lui Dumnezeu. Dacă se poate să fie mijlocire adevărată, Dumnezeu ne va ierta (Iacov 5.14,15). Dacă m-ați întreba ce este păcatul care duce la moarte, aș

răspunde că se poate să fie orice păcat. Se poate să fie chiar și o minciună, cum a fost în cazul cu Anania și Safira. Petru nu s-a rugat pentru ei. Vedeți de asemenea cazul lui Ștefan, când el spune: "Nu le ține în seamă păcatul acesta". Si în Corint: "Din această pricină sînt mulți neputincioși și bolnavi printre voi, și nu puțini dorm". Starea îngrozitoare de confuzie a bisericilor face ca această cîrmuire să fie ți-nută tot mai mult în mîna lui Dumnezeu. Dumnezeu își arată judecata în mijlocul adunării și El face acest lucru chiar pînă la pedeapsa cu moartea.

Trăirea după firea pămîntească

- Romani 8.13 -

Socotesc că ceea ce se spune în Romani 8.13 este, așa cum sînt multe "proverbe" ale lui Pavel, exprimarea unui principiu abstract care aparține chiar naturii lucrurilor sau mai degrabă lui Dumnezeu însuși și principiilor Sale de cîrmuire, incluzînd unele adevăruri mari legate între ele, ca de exemplu aici, "prin Duhul". Orice om care trăiește potrivit firii pămîntești, va muri; așa este sfîrșitul vieții trăite potrivit firii pămîntești. Seceri ce ai semănat. Cineva poate să asculte de firea pămîntească, și aceasta mult timp. Atunci remnușcarea, chinul și necazul, și în sfîrșit ieșirea din această situație arată că a fost un principiu care s-a luptat cu firea pămîntească și Dumne-zeu în cele din urmă a cat biruința. Putem să fim în neștiință pentru un timp sub ce fel de principiu un anumit caz își are loc, dar Dumnezeu cunoaște pe cei ce sînt ai Sai.

În Romani 2.6-lo este un principiu abstract asemănător, de care apostolul face uz în legătură cu introducerea neamurilor în binecuvîntare.

Trebuie să ne arătăm la judecată

- 2 Corinteni 5.10 -

Într-adevăr, noi trebuie să apă-rem înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Dar este scaunul de ju-decată al Lui, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine, care m-a mîntuit și în care eu sînt acceptat. Judecata celor sfinți (2 Cor. 5. 10) începe atunci când neprihănirea și slava sînt complete, atunci când sîntem ca Domnul Hristos.

Scroafa spălată

- 2 Petru 2.22 -

Cei care s-au "încurcat" și au fost "biruiți" au cunoscut pe Hristos într-un mod superficial.

N-a fost o schimbare reală de viață, n-a fost o schimbare vitală, ci o schimbare în afară, prin cunoștința pe care au dobândit-o; dar, așa cum spune vechiul proverb, "scroafa spălată nu e oaie".

A uitat că a fost curățit

- 2 Petru 1.b -

Dacă cineva a fost într-adevăr eliberat, nu poate să ajungă să fie nesigur de lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în el. "A uitat că a fost curățit de vechile lui păcate" (2 Pe-tru 1.9) vorbește de practică. Le exemplu, copilul meu aleargă pe stradă, se murdărește și atunci eu îi spun: "Ai uitat că te-am spălat chiar mai înainte de a ieși pe stradă!" O persoană poate să fie foarte clară și totuși să aibă doar puțină putere.

Dacă aceste lucruri sînt în noi (2 Petru 1.9-10), cunoașterea lui sus nu va fi fără roade în inimile noastre, iar dacă, dimpotrivă, ele lipsesc, atunci noi sîntem miopi, nu putem vedea adînc în lucrurile lui Dumnezeu; vederea ne este împiedica-tă, este limitată de strîmtețea inimii stăpînită de propria ei voință și deviată de propria ei poftă. Am uitat că am fost curățiți de vechile noastre păcate; am pierdut vederea poziției în care ne-a adus creștinismul. Această stare nu este pierderea siguranței, ci uitarea adevăratei mărturii creștine în care am fost aduși curăția, în contrast cu căile lumii.

De aceea trebuie să ne dăm silința să avem proaspătă și plină de tărie cunoașterea alegerii noastre, pentru ca să umblăm în libertate duhovnicească.

Index

Matei 7.23
12.26,27
24.13
25
Luca 13.23
Ioan 15
Romani 2.7
8.13
11.21,22
14.15
1 Corinteni 6.11
5.27
10.12
11.30
2 Corinteni 5.10
13
Filipeni 2.12,13
2.16
Coloseni 1.23
Evrei 3.6,14
3.12
6
12.14
12.15
1 Petru 1.17
4.18
2 Petru 1.9
2.22
1 Ioan 2.28
5.16
2 Ioan 8
Apocalipsa 2.5
3.16

Cuprinsul

Cu frică și cutremur
Oare puțini mântuiți?
Cine va răbda pînă la sfârșit
Cei neprihăniți mântuiți cu greu
Eu însumi lepădat
Pilda fecioarelor
Vița și mlădițele
Vei fi tăiat și tu
Îți voi lua sfeșnicul
Am să te vărs din gura Mea
Cu neputință, dacă au căzut
Dacă păcătuim cu voia
Dacă rămîneți
Dacă păstrăm pînă la sfîrșit
Cercetați-vă pe voi înșivă
Cine crede că stă în picioare
Abatere de la harul lui Dumnezeu
O inimă rea a necredinței
Fără sfințire
Va pieri fratele tău
Să nu fim rușinați înaintea Lui
Păcat care duce la moarte
Trăirea după firea pămîntească
Trebuie să ne arătăm la judecată
Scroafa spălată
A uitat că a fost curățit
Index